

med en bil från Korpakärr. Han bad mig då:

- Far med mig ut till Flakskär, för jag har nånting, som jag ska hämta där!

Jag åkte med honom ut, men det var gripande, för gubben var känslig.

- Jag ska tala om för dig, sa han, att jag har åkt till Amerika tre gånger. Då hade jag ett mål. Men när August Vilhelm på Ytterön hämtade mig och körde mig till Korpakärr, då hade jag inte längre något mål!

När vi kom dit, bad Sven mig:

- Du, gå upp i fåraboden och hämta ett kort!

Där hade han ställt kortet på Ann-Sofie. Men det var bara huvudet på henne som syntes, för kortet var solkigt, det var odugligt. Han hade också ett kort på Titanic, men det hade han tagit med sig till ålderdomshemmet.

När jag var där ute med honom var huset redan sålt till kommunen. Sen sålde kommunen det till Karl Johansson på Inlängan.

När vi kom ner till stranden, då lade sig Sven på knä på bryggorna och klappade bryggstenarna. Det var det mest gripande, tyckte jag.

*

Vi flyttade hit till Sturkö 1938.

Huset där ute på skäret kunde vi inte använda. En del tog vi hem till ved, men mycket tog vi inte ens hem, för det var bara maskmjöl.

När vi flyttade från Flakskär, fanns bara Jonas, Gertrud, Tilda och Sven kvar där. Vi hade funderat länge på att flytta därifrån. Det värsta med att ha bott där ute var, att jag inte hade något skolbetyg att visa upp. För vart kommer man i livet om man inte har det? Jag hade inget och det förföljde mig hela livet. Jag lade in om att komma till yrkesskolan. Jag var där inne efter en blankett och rektorn sa: "Antingen ja eller nej får du." Men jag fick ingenting. Sen la jag in till Örlogsvärvet ett par gånger, men det blev inget där heller.

Nej, det var ett avskilt liv där ute på skäret. Nu är det fem år sedan jag var där. Det känns inget speciellt när jag kommer dit, för jag var rätt så trött på "det landet."

*

Enslingen på Flakskär

När jag i ungdomsåren på min fäderneö, Ungskär, hörde de gamla fiskarena tala om den ensamme Sven Andersson på Flakskär, då märkte jag hur deras ansikten lyste upp, när de talade om hur bra Sven alltid klarade sig.

För en liten skärgårdspojke var detta inget mindre än en vardagens hjälte. En man - ensling på en liten

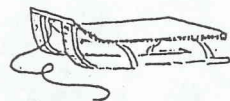
ö - hade inte, som de har i städerna, någon annan att skicka att göra vad som skulle utföras. Allt föll på honom själv.

Sven fiskade och plockade upp drivved. Denna torkade han, eldade med och lagade sin mat på. Naturligtvis hade han ofta fisk till middag. På sin ålderdom satt Sven där ute och tänkte på, att Flakskär dock hade haft en befolkning på ca 40 invånare 1880 - nu satt han där ensam. Sven bodde likväl kvar på ön tills han var i 90-årsåldern.

Det var 1947, som han tröttnade på att sitta där ute ensam. 90-åringen gick från sin ö, från sina många mödors och minnens strand, över isen till fastlandet och tog in på ålderdomshemmet. Flakskär blev således 1947 en öde ö!

Jag kan också berätta, att när Sven kom upp till Torhamn, gick han till poststationen och sade farväl till Lars Svensson från Ungskär, vår skärgårds dåvarande postförare, vilken på vintrarna fick företa svåra isvandringar dagligdags för att förse öarna med post och varor. När jag tänker på de bägge människors avsked av varandra, slår det mig hur mycket som många har blivit förskonade ifrån. Många skulle blivit helt annorlunda, om de blott för en enda dag fått följa de två på en isvandring.

Knut Andersson

*Till Folklivsarkivet, Lund.
Med vänligaste hälsningar
från En Örlemmedelare: Knut
Båtbryggor och kåsar på Flakskär, i
lä av Holmen.*

Flakskär är sommartid ett välbesökt utflyktsmål, då många båtburna turister finner ro för själen genom att tillbringa några dagar och nätter i ostördhet här ute i havshandlet.

Foto: Jan Abramsson.